

Sygn. akt II KK 190/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 sierpnia 2013 r.
sprawy **K. N.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 10 grudnia 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 31 maja 2012 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 31 maja 2012 roku, oskarżony K. N. został uznany za winnego popełnienia trzech przestępstw z art. 280 § 1 k.k., przy czym przyjęto, że popełnił je w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, co stanowiło ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. skazano go na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności. Nadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego K. N. wraz z oskarżonymi A. B. i Z. S. oraz M. W., skazanym prawomocnym wyrokiem w

sprawie II K .../11, do częściowego, solidarnego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych. Powołany wyrok zawiera również rozstrzygnięcie co do zaliczenia tymczasowego aresztowania, dowodów rzeczowych, wynagrodzenia obrońcy z urzędu i kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego K. N. stawiając zarzuty rażącego naruszenia przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 i 74 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. N. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 10 grudnia 2012 roku, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego K. N. stawiając zarzuty rażącego naruszenia prawa, mające istotny wpływ na treść wyroku, a polegającego na:

- 1) obrazie art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji i podniesionych w toku rozprawy odwoławczej,
- 2) obrazie art. 457 § 3 k.p.k. przez brak ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego do wszystkich zarzutów i argumentów podanych w apelacji i w toku rozprawy odwoławczej,
- 3) obrazie art. 6 k.p.k. i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności przez nie uprzedzenie oskarżonego o możliwości przyjęcia w opisie czynu znacznie wyższej kwoty pieniędzy niż wskazano w opisie czynu zarzucanego i dodatkowo dokonania kradzieży biżuterii, której w ogóle nie zawierał zarzut aktu oskarżenia.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., względnie, przy podzieleniu trzeciej podstawy kasacji, także o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w P. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego K. N. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

To skrótowe przypomnienie zasad i granic postępowania kasacyjnego stało się niezbędne wobec zarzutów podniesionych w wywiedzionej przez obrońcę skazanego K. N. kasacji i treści jej uzasadnienia, w których nie tylko powielono zarzuty zawarte w apelacji, ale także w znacznej części skoncentrowano się na polemice z ustaleniami dokonanymi przez Sąd I instancji.

Podejmowane w ramach wniesionej skargi kasacyjnej próby takich zabiegów są jawnym naruszeniem ograniczeń zawartych w art. 523 k.p.k. i stanowią niczym nieuprawnione dążenie do przekształcenia kontroli kasacyjnej w kolejną kontrolę apelacyjną. Autor kasacji przedstawił bowiem własny pogląd, jak należało rozstrzygnąć daną kwestię lub ocenić wiarygodność poszczególnych źródeł dowodowych. Analiza treści zarzutów kasacyjnych wskazuje, że formułując zarzuty obraży art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. obrońca skazanego ponownie zmierza do zdyskredytowania zeznań M. W., co w efekcie miało umniejszyć rolę K. N. w przypisanych mu przestępstwach. Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego Sąd Okręgowy, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał, dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji za niezasadne i w tym zakresie odesłać należy do lektury uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w W.

W szczególności zauważyć należy, co trafnie podniósł również prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, iż dostrzegając specyfikę dowodu z zeznań M. W. Sąd Rejonowy podchodził do niego w sposób niezwykle ostrożny i drobiazgowy, szczegółowo motywując, z jakich powodów uznał ten dowód za wiarygodny (s. 8–12 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 31 maja 2012 r.). Stanowisko Sądu Rejonowego w kwestii wiarygodności zeznań M. W. zostało natomiast trafnie zaaprobowane przez Sąd Odwoławczy, o czym przekonuje uzasadnienie orzeczenia tego Sądu. Trudno jednocześnie oczekiwać, czego zdaje się domagać autor kasacji, aby Sąd *ad quem* akceptując argumentację Sądu I instancji w kwestii wiarygodności zeznań M. W. powielił w pisemnych motywach swojego orzeczenia argumentację Sądu Rejonowego.

Nie znalazł potwierdzenia również sformułowany w pkt 3 kasacji zarzut naruszenia art. 6 k.p.k. i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Tego rodzaju zarzut podniesiono już w apelacji, a Sąd odwoławczy odniósł się do niego na stronach 11–12 uzasadnienia wyroku uznając go za bezzasadny i trafnie wskazując, że braku pouczenia w trybie art. 399 k.p.k. o zmianie wartości przypisanego mienia na szkodę J. C. i P. C. nie można traktować w kategoriach naruszenia prawa do obrony. Należy w tym miejscu zauważyć, że K. N. o istocie prowadzonego postępowania i rodzaju stawianych mu zarzutów został poinformowany już w fazie postępowania przygotowawczego, a w postępowaniu sądowym miał możliwość odniesienia się do wypowiedzi pokrzywdzonej J. C., która zmodyfikowała wartość skradzionego mienia.

Za bezzasadne należy ponadto uznać wywody obrońcy wskazujące na sprzeczności pomiędzy ustaleniami Sądu I instancji, a opisem czynu przypisanego K. N. Kwestia ta, wbrew stanowisku obrońcy, była również przedmiotem zainteresowania Sądu odwoławczego, który trafnie uznał, że pomiędzy częścią dyspozytywną wyroku Sądu I instancji, a pisemnymi motywami orzeczenia tego Sądu nie zachodzą rozbieżności, które mogłyby mieć jakikolwiek wpływ na treść wyroku.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając skazanego od obowiązku ich ponoszenia.